

„Sorban elhagyva az említett falvakat- számomra hasonlóak voltak, mint Csajág, csak nem olyan szépek-,odaértünk. Közben ahogy a táj is, a gondolatok repültek át gyerekagyamon:

„ Most megint itt leszek hagyva? Mit fognak ott velem csinálni? Ha ilyen messze vagyok, hogyan jön majd anyu látogatni holnap? Mikor mehetek majd haza?”

A porta egy lapos épület volt, s bejutva egy lebetonozott út vezetett két hatalmas fenyőfasor közöttvalahova. A fenyőknek erős illata hamar tisztítani kezdte az orrom és anyuék is csak néztek, hogy hová kanyarog majd velünk az út. A fákon túl mintha erdő lett volna, de nekem akkor már két fa is rengeteget jelentett...

S egyszerűen kiértünk egy nagy murvás térségbe, ahol ott hatalmasodott előttünk a szanatórium.

A mosdósi tüdő-szanatórium egykor a Pallavicini Ede őrgrof saját kastélya volt. (Persze ezt akkor nem tudtam). Egy mesebeli vár, egy az egek felé törő tornyokkal megtűzdelt palota állt előttünk sárgán, hamuszürke toronytetőkkel és a szárnyain cserepekkel. A „V”, vagy inkább egyenlő szárú „L” alakú épület belső közepéhez vitt az út; a kétszintesen megépített csodának fehér ablakai és közepén boltíves nagy ajtaja volt. A terület általam belátott részét fák és bokrok határolták. A jobb oldali végéhez ugyan hozzáépítettek egy modern tömböt (na ez egy cseppet sem illett az egészhez), de azt szinte nem is láttam.

- Na ide vajon hol lehet bemenni?- kérdezte anyám, de amikor apu rámutatott a boltíves ajtóra, megindultunk.

Belépve egy akkora aulába érkeztünk, amit addig még soha nem láttam. Még annál is nagyobbak tűnt, mint a veszprémi piac csarnoka.

- Ez nagyon szép.- mondta zavartan anyu.

A két szárny közötti rész belül olyan volt, mintha visszarepültünk volna a múltba. Parketta a padló, növények mindenfelé, melyek akár fáknak is beillettek méreteik miatt és egy félkörívesen az emeleti galériához vezető falépcső. Ezen pedig örös szőnyeg feszült...

- A portán azt mondták, hogy a fiúrészleg az emeleten van.- jelentette ki apu és megfogva a kezem, elindultunk felfelé.

A nem éppen mai feljárás (az interneten utána lehet olvasni, de a kastélyt a tulajdonos 1892-ben fejezte be és 1932-ig itt is élt) úgy nyikorgott, mint egy szellemházé. De strapabíró volt és felérve a „lent” még messzebbnek tűnt. Itt, ezen a szinten körbe lehetett menni az ugyanabból a fából és stílusban készítettkorlát mellett; két nagyobb- igen magas – és több kisebb ajtó nyílt valahova. Köztük virágok, képek és ablakok álltak őrt.

Nem tudom, hogy mi varázsolt el jobban. A szépsége, vagy a nagysága. De ugyanakkor az is bennem lebegett, hogy nekem itt kell maradni.

A „fiú-osztály” az egyik nagy és rézkilincses ajtó mögött lapult. De innentől kezdve kevés kép maradt meg bennem. Nem emlékszem, hogy hogyan búcsúztunk el a szüleimmel, csak annyi, hogy nem sírtam. Nem tudom, hogy a doktorom férfi volt, vagy nő; nem tudom, hogy miképp szólítottam a nővérkéket; nem rémlik, hogy mikor és mit ettem. S az sem, hogy naponta a kisgyerekes szobából kik vezettek át minket az új szárnyban lévő oviba. Merthogy az is volt itt. Meg iskola is.

Ami megmaradt, hogy ott játszottam a nem nagy óvodai teremben néhány hasonszőrű sorstársammal. Itt is akadt sok játék: autók, színesceruzák és babák; kicsi és piros orvosi táskák, amiben találtam műanyag lázmérőt, meg doktori hallgatót és recepteket. Az ovónéni adott fekete lapot, hogy aztán arra fehér ceruzával rajzolhassunk. S ezekre valamiért mindannyian ösztönösen havat, hóembert és fehér karácsonyfát varázsoltunk...

Egy másik pillanatkép, hogy aki nem tudta kifújni az orrát, azt bevitték a kezelőbe (ez volt a legelső ajtó jobbra az osztályon) és egy orrszívóval megkínózták. Mindenki nyüszített és kínlódott tőle, így aztán ha kellett, ha nem, fújtuk magunk az orrunkat.

Megejtettek itt is vérvételeket- ezeket már simán elviseltem-, meg vittek röntgenre is.

Majd igen rövid idő után naponta kellett injekciót kapnom a vállamba. Ezt igen vékony tűvel szúrták a karomba és két fajta gyógyszerjelentett. A szó, hogy: „inzulin” az életem részévé vált.

Az egyikről, aminek világoskék csík volt a címkéjén és sárga színben fénylett a teteje kiderült, hogy Monotard a neve, míg a másik (ennek sárga csíkja volt és bíborlila a teteje) pedig Actrapid. Az előbbi mindig felrázták, hogy ne legyen zavaros, s ez csípett is egy kicsit.

No és a legalapabb törvényt sújkolták belém:

- Csak azt szabad enni, amit itt kapsz. Soha nem ehetsz többet cukrot, vagy édességet.